असत्यपि कृते कार्य्ये नेह पन्नग लिप्यते। तस्मान्नात्रैव हेतुः स्याद्वध्यः किं बहु मन्यसे।

॥ सर्प उवाच ॥ कार्य्याभावे क्रिया न स्यात्सत्यं सत्यपि कारणे। तस्मात्समेऽस्मिन् हेतौ मे वाच्यो हेतुर्विशेषतः। ४५

यद्यहं कारणत्वेन मतो लुब्धक तत्त्वतः। अन्यः प्रयोगे स्यादन्यः किल्विषी जन्तुनाशने।

॥ लुब्धक उवाच ॥ बध्यस्त्वं मम दुर्ब्बुद्धे बालघाती नृशंसकृत्। भाषसे किं बहु पुनर्ब्बध्यः सन् पन्नगाधम।

॥ सर्प उवाच ॥ यथा हवींषि जुह्वाना मखे वै लुब्धकर्त्विजः। न फलं प्राप्नुवन्त्यत्र फलयोगे तथाह्यहं।

॥ भीष्म उवाच ॥ तथा ब्रुवति तस्मिंस्तु पन्नगे मृत्युचोदिते। आजगाम ततो मृत्युः पन्नगं चेदमब्रवीत्।

॥ मृत्युरुवाच ॥ प्रचोदितोऽहं कालेन पन्नग त्वामचूचुदं। विनाशहेतुर्नास्य त्वमहं न प्राणिनः शिशोः। ५०

यथा वायुर्ज्जलधरान् विकर्षति ततस्ततः। तद्वज्जलदवत्सर्प कालस्याहं वशानुगः।

सात्त्विका राजसाश्चैव तामसा ये च केचन। भावाः कालात्मकाः सर्व्वे प्रवर्त्तन्ते ह जन्तुषु।

जङ्गमाः स्थावराश्चैव दिवि वः यदि वा भुवि। सर्व्वे कालात्मकाः सर्प कालात्मकमिदं जगत्।

प्रवृत्तयश्च लोकेऽस्मिंस्तथैव च निवृत्तयः। तासां विकृतयो याश्च सर्व्वं कालात्मकं स्मृतं।

आदित्यश्चन्द्रमा वायुरापो विष्णुः शतक्रतुः। अग्निः खं पृथिवी मित्रः पर्जन्यो वसवो दितिः। ५५

सरितः सागराश्चैव भावाभावौ च पन्नग। सर्व्वे कालेन सृज्यन्ते ह्रियन्ते च पुनः पुनः।

एवं ज्ञात्वा कथं मां त्वं सदोषं सर्प मन्यसे। अथ चैवं गते दोषे मयि त्वमपि दोषवान्।

॥ सर्प उवाच ॥ निर्द्दोषं दोषवन्तं वा न त्वां मृत्यो ब्रवीम्यहं। त्वयाहं चोदित इति ब्रवीम्येतावदेव तु।

यदि काले तु दोषोऽस्ति यदि तत्रापि नेष्यति। दोषो नैव परीक्ष्यो मे न ह्यत्राधिकृता वयं।

निर्म्मोचस्त्वस्य दोषस्य मया कार्य्यो यथा तथा। मृत्योरपि न दोषः स्यादिति मेऽत्र प्रयोजनं। ६०

॥ भीष्म उवाच ॥ सर्पोऽथार्जुनकं प्राह श्रुतं ते मृत्युभाषितं। नानागसं मां पाशेन सन्तापयितुमर्हसि।

॥ लुब्धक उवाच ॥ मृत्यो श्रुतं मे वचनं तव चैव भुजङ्गम। नैव तावद्दोषत्वं भवति त्वयि पन्नग।

मृत्युस्त्वञ्चैव हेतुर्हि बालस्यास्य विनाशने। उभयं कारणं मन्ये न कारणमकारणं।

धिङ्मृत्युञ्च दुरात्मानं क्रूरं दुःखकरं सतां। त्वाञ्चैवाहं वधिष्यामि पापं पापस्य कारणं।

॥ मृत्युरुवाच ॥ विवशौ कालवशगावावां निर्द्दिष्टकारिणौ। नावां दोषेण मन्तव्यौ यदि सम्यक् प्रपश्यसि। ६५

॥ लुब्धक उवाच ॥ युवामुभौ कालवशौ यदि मे मृत्युपन्नगौ। हर्षक्रोधौ यथास्यातामेतदिच्छामि वेदितुं।

॥ मृत्युरुवाच ॥ या काचिदेव चेष्टा स्यात्सर्व्वा कालप्रचोदिता। पूर्व्वमेवैतदुक्तं हि मया लुब्धक कालतः।

तस्मादुभौ कालवशावावां निर्द्दिष्टकारिणौ। नावां दोषेण मन्तव्यौ त्वया लुब्धक कर्हिचित्।

॥ भीष्म उवाच ॥ अथोपगम्य कालस्तु तस्मिन्धर्म्मार्थसंशये। अब्रवीत्पन्नगं मृत्युं लुब्धं चार्ज्जुनकं तथा।

॥ काल उवाच ॥ नह्यहं नाप्ययं मृत्युर्नायं लुब्धक पन्नगः। किल्विषी जन्तुमरणे न वयं हि प्रयोजकाः। ७०

अकरोद्यदयं कर्म्म तन्नोऽर्जुनक चोदकं। विनाशहेतुर्नान्योऽस्य बध्यतेऽयं स्वकर्म्मणा।

यदनेन कृतं कर्म्म तेनायं निधनं गतः। विनाशहेतुः कर्म्मास्य सर्व्वे कर्म्मवशा वयं।

कर्म्मदायादवाल्लोकः कर्म्म सम्बन्धलक्षणः। कर्म्माणि चोदयन्तीह यथान्योऽन्यं तथा वयं।